

EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 30.3.2022
COM(2022) 143 final

2022/0092 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV

**om ändring av direktiven 2005/29/EG och 2011/83/EU vad gäller mer konsumentmakt i
den gröna omställningen genom bättre skydd mot otillbörliga affärsmetoder och bättre
information**

(Text av betydelse för EES)

{SEC(2022) 166 final} - {SWD(2022) 85 final} - {SWD(2022) 86 final}

MOTIVERING

1. BAKGRUND TILL FÖRSLAGET

1.1 Motiv och syfte med förslaget

I fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (artiklarna 114 och 169 i EUF-fördraget) och i EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna (artikel 38) krävs en hög nivå av konsumentskydd i EU. EU:s konsumentlagstiftning bidrar också till en väl fungerande inre marknad. Syftet är att se till att relationerna mellan företag och konsumenter är rättvisa och transparenta och i slutändan att stödja de europeiska konsumenternas välfärd och EU:s ekonomi.

Syftet med detta förslag är att förbättra konsumenträttigheterna genom att ändra två direktiv som skyddar konsumenternas rättigheter på unionsnivå, nämligen direktiv 2005/29/EG om otillbörliga affärsmetoder¹ och direktiv 2011/83/EU om konsumenträttigheter². Förslaget syftar särskilt till att bidra till en cirkulär, ren och grön ekonomi i EU genom att ge konsumenterna möjlighet att fatta informerade inköpsbeslut och därigenom bidra till en mer hållbar konsumtion. Det riktar sig även mot otillbörliga affärsmetoder som vilseleder konsumenter från hållbara konsumtionsval. Vidare säkerställer förslaget en bättre och mer enhetlig tillämpning av EU:s konsumentlagstiftning.

Förslaget är ett av de initiativ som föreskrivs i den nya strategin för konsumentpolitiken³ och handlingsplanen för den cirkulära ekonomin⁴ och utgör en uppföljning på den europeiska gröna given⁵. Att ge konsumenterna ökat inflytande och ge dem möjligheter till kostnadsbesparing är en viktig del av policyramen för hållbara produkter. Detta ska uppnås genom förbättrat deltagande från konsumenterna i den cirkulära ekonomin, särskilt genom att konsumenterna erhåller bättre information om hållbarhet och möjligheter att reparera vissa produkter innan de ingår avtalet och förstärka konsumentskyddet mot otillbörliga affärsmetoder som motverkar hållbara inköp, såsom

- metoder för grönmålning (dvs. vilseledande miljöpåståenden),
- metoder för att förkorta produktlivslängden (dvs. varorna slutar fungera i förtid) och
- användning av otillförlitlig och icke-transparent hållbarhetsmärkning och informationsverktyg.

Mer specifik har förslaget följande syften:

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/29/EG av den 11 maj 2005 om otillbörliga affärsmetoder som tillämpas av näringsidkare gentemot konsumenter på den inre marknaden och om ändring av rådets direktiv 84/450/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG, 98/27/EG och 2002/65/EG samt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2006/2004 (EUT L 149, 11.6.2005, s. 22).

² Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/83/EU av den 25 oktober 2011 om konsumenträttigheter och om ändring av rådets direktiv 93/13/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/44/EG och om upphävande av rådets direktiv 85/577/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG (EUT L 304, 22.11.2011, s. 64).

³ COM(2020) 696 final av den 13 november 2020.

⁴ COM(2020) 98 final av den 11 mars 2020.

⁵ COM(2019) 640 final av den 11 december 2019.

- Tillhandahålla information om förekomsten av och längden på en kommersiell garanti för hållbarhet från tillverkaren för alla typer av varor, eller avsaknaden av en sådan garanti i fråga om energianvändande varor.
- Tillhandahålla information om tillgången till kostnadsfria programvaruuppdateringar för samtliga varor med digitala delar, digitalt innehåll och digitala tjänster.
- Tillhandahålla information om möjligheter att reparera produkter, genom ett reparerbarhetsindex eller annan relevant reparationsinformation, i förekommande fall, för alla typer av varor.
- Säkerställa att näringsidkare inte vilseleder konsumenter om produkternas miljömässiga och sociala konsekvenser, hållbarhet och om möjligheterna att reparera dem.
- Säkerställa att näringsidkare endast kan göra miljöpåståenden som hänför sig till framtida miljöprestanda om detta omfattar tydliga åtaganden.
- Säkerställa att näringsidkare inte kan marknadsföra fördelar för konsumenter som anses utgöra etablerad praxis på den relevanta marknaden.
- Säkerställa att näringsidkare endast kan jämföra produkter, inbegripet genom ett informationsverktyg för hållbarhet, om de tillhandahåller information om jämförelsemetoden, de produkter och leverantörer som omfattas och de åtgärder som vidtas för att hålla informationen uppdaterad.
- Ett förbud mot att uppvisa en hållbarhetsmärkning som inte grundas på ett certifieringssystem eller fastställts av offentliga myndigheter.
- Ett förbud mot att använda allmänna miljöpåståenden vid marknadsföring till konsumenter, där produktens eller näringsidkarens utmärkta miljöprestanda inte kan visas i enlighet med förordning (EG) nr 66/2010 (EU-miljömärke), officiellt erkända miljömärkesprogram i medlemsstaterna eller annan tillämplig unionslagstiftning som är relevant för påståendet.
- Ett förbud mot miljöpåståenden om hela produkten, när de faktiskt endast hänför sig till vissa aspekter av produkten.
- Ett förbud mot att framställa krav som enligt lag gäller för samtliga produkter inom den relevanta produktkategorin på unionsmarknaden som utmärkande för näringsidkarens erbjudande.
- Ett förbud mot vissa metoder som syftar till en förkortning av varornas livslängd.

Dessa åtgärder är nödvändiga för att uppdatera befintlig konsumentlagstiftning för att säkerställa att konsumenter är skyddade och aktivt kan bidra till den gröna omställningen. Enligt direktivet om konsumenträttigheter är näringsidkare för närvarande skyldiga att informera konsumenterna om varornas eller tjänsternas huvudsakliga egenskaper. Detta omfattar särskilda informationskrav om att det finns en rättslig garanti om avtalsenlighet samt

ytterligare kommersiella garantier. Eftersom det emellertid inte finns något krav på att tillhandahålla information om att det saknas kommersiella garantier för hållbarhet ger direktivet inte tillverkarna tillräckliga incitament att tillhandahålla sådana garantier till konsumenterna. Forskning visar att när konsumentprodukter erbjuds med en kommersiell garanti är informationen om sådana garantier och det sätt på vilket avgifter tas ut från konsumenten ofta otydligt, inexakt eller ofullständigt, vilket gör det svårt för konsumenter att jämföra produkter och att skilja mellan den kommersiella garantin och den (obligatoriska) rättsliga garantin⁶. För att hantera denna fråga säkerställer förslaget att konsumenter erhåller information om att det finns en kommersiell garanti för hållbarhet med en löptid på över två år, som är tillämplig på hela varan, när sådan information har lämnats av tillverkaren.

Vidare innehåller direktivet inte något särskilt krav på att informera konsumenter om möjligheterna att reparera varorna. Tvärtom krävs det enbart information om ”service efter försäljningen” som ska tillhandahållas ”i förekommande fall”. Sådan information, som skulle hjälpa till att uppmuntra reparation av varor och därför vara särskilt värdefull för att hjälpa konsumenter att bidra till den cirkulära ekonomin, saknas till stor del vid försäljningsstället. Nyligen genomförda studier visar att upp till 80 % av konsumenterna i EU hävdar att de har svårt att hitta information om hur lätt det är att reparera en produkt⁷.

De allmänna bestämmelserna i direktivet om otillbörliga affärsmetoder kan tillämpas på metoder för grönmålning om de har negativ inverkan på konsumenterna, genom en bedömning från fall till fall. Det finns emellertid inte några särskilda bestämmelser i direktivet eller i dess bilaga I (svarta listan) där sådana metoder under alla omständigheter definieras som otillbörliga. Aktuell granskning av webbplatser som genomförts av myndigheter inom nätverket för konsumentskyddssamarbete för att upptäcka vilseledande miljöpåståenden bekräftade att det finns ett behov av att stärka bestämmelserna för att underlätta tillsynen av efterlevnaden inom detta område. Vidare bedömdes 150 miljöpåståenden i en ny studie från kommissionen och det konstaterades att en betydande andel (53,3 %) av dessa tillhandahåller vag, vilseledande eller ogrundad information om produkternas miljöegenskaper inom EU och inom ett stort antal produktgrupper (både i reklam samt på produkten)⁸.

Samma situation är tillämplig i fall av förkortad produktlivslängd. Avsaknaden av särskilda bestämmelser och behovet av att bedöma de konkreta effekterna av denna praxis på konsumenterna gör att det är svårt att kontrollera att direktivet följs inom detta område. Detta framgår av det faktum att 76 % av de som deltog vid det offentliga samråd som genomfördes för att förbereda detta förslag angav att de hade varit med om att det oväntat blivit fel på en produkt under de senaste tre åren⁹.

⁶ Europeiska kommissionen, *Consumer market study on the functioning of legal and commercial guarantees for consumers in the EU*, 2015. Europeiska kommissionen, En stödjande studie för konsekvensbedömningen: *Study on Empowering Consumers Towards the Green Transition*, juli 2021. *Commercial warranties: are they worth the money?* ECC-Net, april 2019.

⁷ Europeiska kommissionen, *Behavioural Study on Consumers' engagement in the circular economy*, 2018, s. 81.

⁸ Europeiska kommissionen, *Environmental claims in the EU – inventory and reliability assessment*, 2020.

⁹ Europeiska kommissionen, *A New Consumer Agenda Factual summary report – public consultation*, 2020, s. 20.

1.2 Förenlighet med befintliga bestämmelser

Genom direktiv (EU) 2019/771¹⁰ (direktivet om försäljning av varor) främjas varornas hållbarhet genom den rättsliga garantin, vilken ger konsumenterna vissa rättigheter inom en minimiperiod på två år, vilken kan utökas av medlemsstaterna på vissa villkor. Där föreskrivs även de villkor som ska vara uppfyllda när en tillverkare erbjuder en kommersiell garanti för hållbarhet till en konsument.

Detta förslag kommer att öka konsumenternas insyn när det gäller kommersiella garantier och därvid även ge tillverkarna incitament att erbjuda kommersiella garantier för hållbarhet i mer än två år, genom att näringsidkarna åläggs att tillhandahålla information vid försäljningsstället om förekomsten av (eller avsaknaden av i fråga om energianvändande varor) och längden på de kommersiella garantier för hållbarhet som tillverkarna tillhandahåller.

Både genom direktivet om försäljning av varor och direktivet om digitalt innehåll¹¹ säkerställs att konsumenter erhåller programvaruuppdateringar så att en produkt förblir avtalsenlig under avtalets löptid, eller alternativt under en tidsperiod som konsumenten skäligen kan förvänta sig.

Emellertid behandlas inte möjligheten att jämföra produkterna vid försäljningsstället på grundval av tillgången till programvaruuppdateringar. Detta förslag kommer att innehålla en skyldighet att informera konsumenter innan avtalet ingås om förekomsten av programvaruuppdateringar och den period under vilken tillverkaren åtar sig att tillhandahålla dem, om tillverkare tillhandahåller denna information. Om en kommersiell garanti för hållbarhet i mer än två år redan tillhandahålls gäller näringsidkarnas skyldighet att informera om programvaruuppdateringar endast om löptiden är längre än löptiden för den kommersiella garantin för hållbarhet, för att undvika onödig information till konsumenterna.

Eftersom detta förslag ändrar EU:s befintliga konsumenträttsdirektiv kommer samtliga efterlevnadsmekanismer i EU:s befintliga konsumentlagstiftning, vilken nyligen har stärkts genom direktivet om bättre upprätthållande och modernisering¹², direktivet om gruppaltan¹³ och den reviderade förordningen om konsumentskyddssamarbete¹⁴, att vara tillämpliga på dessa bestämmelser.

¹⁰ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/771 av den 20 maj 2019 om vissa aspekter på avtal om försäljning av varor, om ändring av förordning (EU) 2017/2394 och direktiv 2009/22/EG samt om upphävande av direktiv 1999/44/EG (EUT L 136, 22.5.2019, s. 28).

¹¹ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/770 av den 20 maj 2019 om vissa aspekter på avtal om tillhandahållande av digitalt innehåll och digitala tjänster (EUT L 136, 22.5.2019, s. 1).

¹² Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/2161 av den 27 november 2019 om ändring av rådets direktiv 93/13/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 98/6/EG, 2005/29/EG och 2011/83/EU vad gäller bättre upprätthållande och modernisering av unionens konsumentskyddsregler (EUT L 328, 18.12.2019, s. 7).

¹³ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2020/1828 av den 25 november 2020 om gruppaltan för att skydda konsumenters kollektiva intressen och om upphävande av direktiv 2009/22/EG (EUT L 409, 4.12.2020, s. 1).

¹⁴ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/2394 av den 12 december 2017 om samarbete mellan de nationella myndigheter som har tillsynsansvar för konsumentskyddslagstiftningen och om upphävande av förordning (EG) nr 2006/2004 (EUT L 345, 27.12.2017, s. 1).

1.3 Förenlighet med EU:s politik inom andra områden

Bortsett från vissa undantag gäller de två konsumenträttsdirektiv som ändras genom förslaget inom alla ekonomiska sektorer. På grund av sin allmänna räckvidd gäller de för många aspekter av transaktioner mellan näringsidkare och konsumenter som också kan omfattas av annan, mer specifik EU-lagstiftning inom olika områden. Samspelet mellan de olika instrumenten inom unionslagstiftningen regleras av principen om *lex specialis*. Enligt denna princip är de allmänna konsumenträttsdirektiven tillämpliga så snart de relevanta aspekterna av transaktioner mellan näringsidkare och konsumenter inte regleras av mer specifika bestämmelser i EU-lagstiftning. De allmänna konsumenträttsdirektiven fungerar därigenom som ett "säkerhetsnät" som säkerställer att en hög konsumentskyddsnivå kan upprätthållas inom alla sektorer, genom att komplettera och fylla luckor i sektorspecifik unionslagstiftning.

Detta förslag kompletteras av två andra initiativ på EU-nivå, nämligen initiativet om miljöpåståenden och initiativet för hållbara produkter. Syftet med initiativet om miljöpåståenden är att införa ytterligare krav för miljöpåståenden om produkter och organisationer, både när de görs av företag gentemot konsumenter och av företag gentemot andra företag.

Initiativet för hållbara produkter bygger på det nuvarande ekodesigndirektivet¹⁵ för att införa hållbarhetskrav för produkter som säljs i EU. De tre initiativen är förenliga med och kompletterar varandra.

2. RÄTTSLIG GRUND, SUBSIDIARITETSPRINCIPEN OCH PROPORTIONALITETSPRINCIPEN

• Rättslig grund

Konsumentskyddet ligger inom EU:s och medlemsstaternas gemensamma ansvarsområde (delade befogenheter). Såsom anges i artikel 169 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) ska EU bidra till att skydda konsumenternas ekonomiska intressen och att främja deras rätt till information och utbildning för att tillvarata sina intressen. Detta förslag baseras på artikel 114, vilken i enlighet med artikel 169.2 a utgör den rättsliga grunden vid antagandet av åtgärder som bidrar till att uppnå målen i artikel 169 inom ramen för förverkligandet av den inre marknaden.

Förslaget eftersträvar, utöver målsättningar för den inre marknaden och konsumentskyddet, även en hög nivå i fråga om miljöskydd genom att frigöra möjligheter med avseende på den cirkulära, rena och gröna ekonomin. Eftersom dessa miljöfördelar kompletterar de huvudsakliga målen, nämligen konsumentskydd och förverkligandet av den inre marknaden, utgör artikel 114 i EUF-fördraget om förverkligandet av den inre marknaden, med vederbörlig hänsyn till artikel 169 i EUF-fördraget, fortsatt den lämpliga rättsliga grunden.

• Subsidiaritet (för delade befogenheter)

Genom detta förslag ändras EU:s konsumentskyddsregler, vars antagande har bedömts vara nödvändigt och förenlig med subsidiaritetsprincipen. En bättre fungerande inre marknad kan inte uppnås enbart genom nationella lagar. EU:s konsumentskyddsregler blir alltmer relevanta

¹⁵ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/125/EG av den 21 oktober 2009 om upprättande av en ram för att fastställa krav på ekodesign för energirelaterade produkter (EUT L 285, 31.10.2009, s. 10).

i takt med att den inre marknaden fördjupas, och antalet EU-konsumenttransaktioner ökar mellan medlemsstaterna. De problem som de föreslagna ändringarna syftar till att avhjälpa är EU-omfattande och har samma orsaker. Därför är endast åtgärder som vidtas på EU-nivå effektiva.

Inom EU är den gränsöverskridande handelns volym och intensitet tillräckligt stor för att göra den välfungerande inre marknaden sårbar för oförenliga – eller bara avvikande – politiska val i olika medlemsstater. Dessutom kan näringsidkare nå konsumenter över medlemsstaternas gränser. Detta kan skapa problem som nationella lagstiftare och tillsynsmyndigheter är inte lämpade att hantera på egen hand.

I avsaknad av åtgärder på EU-nivå kan nationella initiativ, även om de medför vissa förmåner för konsumenter och de nationella marknaderna, leda till en fragmentering av den inre marknaden, vilket i sin tur leder till rättsosäkerhet och ökade efterlevnadskostnader.

Direktiv 2005/29/EG säkerställer en fullständig harmonisering av nationella bestämmelser om otillbörliga affärsmetoder som skadar konsumenternas ekonomiska intressen. I direktiv 2011/83/EU föreskrivs i princip en fullständig harmonisering av reglerna om krav på förhandsinformation som ska ges innan avtalet ingås.

Ny nationell lagstiftning inom ramen för dessa direktiv skulle strida mot det fullständigt harmoniserade regelverket. Förslaget hjälper till att undanröja de svårigheter som de nationella myndigheterna möter vid tillsynen av efterlevnaden av de befintliga principbaserade reglerna i direktiv 2005/29/EG inom sådana komplexa områden som vilseledande miljöpåståenden, metoder för förkortad produktivslängd och icke-transparent hållbarhetsmärkning samt informationsverktyg för hållbarhet. Genom att specificera ytterligare när och hur sådana metoder kan anses vara otillbörliga blir konsumentskyddet i EU mer effektivt.

Detta förslag ändrar även direktiv 2011/83/EU genom att kräva att näringsidkare tillhandahåller information om produkternas hållbarhet och möjligheterna att reparera dem innan avtalet ingås, för att säkerställa att konsumenter kan fatta mer välinformerade inköpsbeslut. Därigenom säkerställs att konsumenter kan dra nytta av sådan information när de köper produkter på den inre marknaden.

- **Proportionalitetsprincipen**

Åtgärderna i förslaget står i proportion till målen att möjliggöra att konsumenterna kan fatta välgrundade inköpsbeslut, främja hållbar konsumtion, undanröja otillbörliga affärsmetoder från näringsidkare som skadar den hållbara ekonomin och avleder konsumenter från hållbara konsumtionsval och säkerställer en bättre och mer konsekvent tillämpning av EU:s konsumentskyddsbestämmelser.

Kravet på att lämna information om tillverkaren tillhandahåller en kommersiell garanti för hållbarhet under mer än två år behövs endast om tillverkaren gör denna information tillgänglig för näringsidkaren. När det gäller energianvändande varor bör konsumenterna också informeras om att tillverkaren inte har gjort denna information tillgänglig. Näringsidkare omfattas endast av detta krav när det gäller energianvändande varor vars hållbarhet kan uppskattas på ett tillförlitligt sätt och beträffande vilka konsumenterna oftast önskar denna information.

För varor med digitala delar ska *information om tillgängliga programvaruuppdateringar* enbart lämnas när uppdateringar tillhandahålls för en period som är längre än den period som omfattas av tillverkarens kommersiella garanti för hållbarhet och om tillverkaren tillhandahåller näringsidkaren sådan information. Vidare ska sådan information endast tillhandahållas när det är frågan om ett enskilt tillhandahållande av de digitala delarna i fråga.

För digitala tjänster och digitalt innehåll ska *information om tillgängliga programvaruuppdateringar* enbart lämnas om tillverkaren tillhandahåller näringsidkaren sådan information där leverantören är en annan än näringsidkaren. Vidare ska sådan information endast tillhandahållas när det är frågan om ett enskilt tillhandahållande av den digitala tjänsten eller det digitala innehållet i fråga.

Information om produkterna kan repareras genom ett reparerbarhetsindex eller annan relevant reparationsinformation ska enbart lämnas vid försäljningsstället om ett reparerbarhetsindex redan är etablerat för den aktuella produkten enligt EU-lagstiftningen eller om annan relevant reparationsinformation görs tillgänglig av tillverkaren. Näringsidkare har inte någon skyldighet att informera konsumenter vid försäljningsstället om ingen sådan information är tillgänglig.

Förbudet mot allmänna miljöpåståenden som används i marknadsföring till konsumenter förväntas medföra betydande fördelar för konsumenterna samtidigt som bördan för näringsidkarna begränsas. Näringsidkare får göra allmänna miljöpåståenden i fall där produkternas eller näringsidkarnas utmärkta miljöprestanda kan visas i enlighet med förordning (EG) nr 66/2010 (EU-miljömärke), genom officiellt erkända miljömärkesprogram i medlemsstaterna i enlighet med artikel 11 i förordning (EG) nr 66/2010, eller i enlighet med annan tillämplig unionslagstiftning.

Förbudet mot att göra ett miljöpåstående om hela produkten när det faktiskt endast hänför sig till vissa aspekter av produkten förväntas också medföra betydande fördelar för konsumenterna samtidigt som bestämmelserna förtydligas för näringsidkarna och säkerställer lika villkor för dem. Därigenom kan näringsidkare fortsätta att göra miljöpåståenden om vissa aspekter av produkten så länge som de klargör för konsumenterna att påståendet inte hänför sig till hela produkten utan endast till en viss aspekt.

Förbudet mot metoder som syftar till förkortad produktlivslängd riktas mot särskilda och väl definierade befintliga metoder och syftar till att garantera rättssäkerhet för näringsidkare och underlätta upprätthållandet, eftersom tillsynsmyndigheterna inte kommer att behöva bevisa att en produkt har utformats för att ha kort livslängd, med syfte att stimulera köp av en ny modell.

- **Val av instrument**

Eftersom två befintliga direktiv ändras genom förslaget är det lämpligaste instrumentet ett direktiv.

3. RESULTAT AV EFTERHANDSUTVÄRDERINGAR, SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OCH KONSEKVENSBEDÖMNINGAR

- **Efterhandsutvärderingar/kontroller av ändamålsenligheten med befintlig lagstiftning**

År 2017 genomfördes en kontroll av ändamålsenligheten hos EU:s konsument- och marknadsföringslagstiftning och en utvärdering av direktivet om konsumenträttigheter.

Resultaten från dessa åtgärder visade huvudsakligen att det fanns ett behov av att förbättra medvetenheten, efterlevnaden av reglerna och konsumenternas möjligheter att få tillgång till rättsmedel för att utnyttja den befintliga lagstiftningen på bästa möjliga sätt och ett begränsat antal ändringar som var nödvändiga på grund av digitaliseringen uppmärksammades.

Eftersom fokus låg på efterlevnad och digitalisering saknades det särskilda slutsatser om hur EU:s konsumentlagstiftning bidrar till en hållbar konsumtion, en fråga som fick större politisk uppmärksamhet några år senare genom tillkännagivandet av den europeiska gröna given. Trots detta bygger detta instrument, när det är möjligt och relevant, på de resultat och slutsatser som samlades in vid undersökning 2017¹⁶.

- **Samråd med berörda parter**

Vid utarbetandet av detta förslag har kommissionen samrått med berörda parter via

- en mekanism för återkoppling om inledande konsekvensbedömning,
- ett offentligt samråd på nätet,
- riktade samråd med viktiga berörda parter, bestående av 150 djupgående intervjuer med de viktigaste grupper som berörs av initiativet, nationella myndigheter, EU-branschorganisationer och konsumentorganisationer och nationella branschorganisationer och konsumentorganisationer,
- datorstödda telefonintervjuer med över 100 företag,
- en konsumentundersökning på nätet med nästan 12 000 konsumenter i samtliga EU-länder,
- fyra expertseminarier med olika grupper av berörda parter.

Det öppna offentliga samrådet på nätet

Vid det öppna offentliga samrådet på nätet drogs slutsatsen att det största hindret mot förbättrat deltagande från konsumenterna i den gröna omställningen och mot mer hållbara konsumtionsmönster var att kontrollera tillförlitligheten hos miljöpåståenden om produkter. Konsumentorganisationer var mer benägna att identifiera detta som ett hinder än branschorganisationer.

De flesta som svarade hade varit med om att det oväntat blivit fel på en produkt under de senaste tre åren. Flest problem identifierades i samband med IKT-produkter, följt av små hushållsapparater samt kläder och skor.

”Information om möjligheter att reparera produkten” identifierades som det alternativ som med störst sannolikhet skulle göra det möjligt för konsumenter att välja mer hållbara produkter och delta i den cirkulära ekonomin. Detta förespråkades starkt av offentliga myndigheter och medborgare, men inte av företag/branschorganisationer, vilka i stället föredrog tillhandahållandet av ”information om produktens miljö- och klimatavtryck under dess livscykel”. Detta rangordnades även sammantaget som det näst bästa alternativet.

¹⁶ Results of the Fitness Check of consumer and marketing law and of the evaluation of the Consumer Rights Directive <https://ec.europa.eu/newsroom/just/items/59332>.

Tillhandahållande av bättre information om produktens hållbarhet/livslängd identifierades som det bästa alternativet för att ge konsumenterna ökat inflytande i den gröna omställningen. Detta förespråkades starkt av offentliga myndigheter och medborgare, men inte av företag/branschorganisationer, vilka i stället föredrog alternativet ”öka medvetenheten om konsumenternas roll i den cirkulära ekonomin och den gröna omställningen”.

Riktat samråd

I detta samråd, vilket genomfördes för att utveckla den återkoppling som samlats in vid det öppna offentliga samrådet på nätet, var nästan samtliga berörda parter (utom de som representerade industrin) överens om att konsumenter inte erhåller, eller inte har tillräcklig tillgång till information om i) produkternas miljöpåverkan, ii) varornas livslängd, iii) produktspecifika egenskaper som kan medföra tidiga fel och iv) tillgången till reparationstjänster, reservdelar och programvaruuppdateringar/uppggraderingar.

De flesta konsumentorganisationer ansåg att konsumenter utsätts för ”grönmålning” och att ”planerat åldrande” förekommer i viss utsträckning. Representanter för industrin instämde delvis inte. Det faktum att det finns flera olika hållbarhetsmärkningar identifierades också som ett problem av de flesta grupper av berörda parter.

Undersökning genom datorstödda telefonintervjuer

Tillverkare och återförsäljare ombads uppskatta hur omfattande effekter och kostnader införandet av olika rättsliga krav skulle medföra för deras organisation. Svaren för varje krav var följande:

- ”Tillhandahålla information om aspekter av produktens utformning som kan orsaka tidiga fel” skulle ha den största effekten och medföra störst kostnader.
- ”Starkare konsumentskydd mot planerad (uppsåtlig) förkortad produktlivslängd” skulle ha minst effekt.
- ”Skyldighet att tillhandahålla information om den kommersiella garantins löptid för samtliga produkter” och ”skyldighet att uttryckligen informera konsumenten om att det inte tillhandahålls någon kommersiell garanti för hållbarhet för den aktuella produkten” skulle medföra minst kostnader.

Konsumentundersökning på nätet

I undersökningen konstaterades att konsumenterna förefaller vara beredda att delta i den gröna omställningen. De flesta som svarade var inte villiga att betala för information (t.ex. via en app) om hållbarhet och möjligheten att reparera ”hållbara varor”. Omkring hälften av de som svarade uppgav att de var villiga att betala extra utöver det ursprungliga priset för produkter som håller längre utan att behöva repareras och ungefär lika många uppgav att de var villiga att betala extra för en identisk produkt som håller längre med mindre/rimliga reparationer. En ännu större andel uppgav att de var villiga att betala extra för en identisk produkt som omfattas av en kommersiell garanti som täcker reparationskostnaderna. Som det huvudsakliga hindret mot att konsumenterna anammar mer hållbara beteenden identifierades ”upplevt högre pris för miljövänliga produkter” och som de mest effektiva alternativen för att hjälpa konsumenter att välja mer miljömässigt hållbara produkter identifierades ”tillhandahålla bättre information om produkternas hållbarhet/livslängd” och ”tillhandahålla bättre information till konsumenterna om produktens miljö- och klimatavtryck under dess livscykel”.

Det första seminariet

Insamling av åsikter om **problemens omfattning** och **exempel på effektiva åtgärder**. Många av slutsatserna från andra delar av samrådet bekräftades. Parterna var till stor del överens om att grönmalning förekommer och att det kan vara svårt att erhålla information om produkters hållbarhet. Det framfördes tvivel om att produkter medvetet utformas för att sluta fungera tidigt.

Det andra seminariet

Insamling av åsikter från **branschorganisationer** om hur digitala medel kan användas för att tillhandahålla produktinformation. Vissa av de möjligheter som digitala verktyg (t.ex. QR-koder, elektronisk märkning) erbjuder för att förmedla obligatorisk produktinformation och förenkla produktmärkning uppmärksammades.

Vidare framhölls vissa av utmaningarna, särskilt för små och medelstora företag som kan behöva finansiellt stöd för att genomföra dessa verktyg och för sårbara konsumenter som inte har tillgång till eller kan använda dem.

Det tredje seminariet

Insamling av återkoppling om möjliga **alternativ för att hantera de olika problemen**. Deltagarna upprepade många av samma frågor som tagits upp under det tidigare samrådet och bekräftade stöd för vissa alternativ som undersöktes.

Det fjärde seminariet

Insamling av åsikter från **tillsynsmyndigheter för konsumentskydd** om utmaningar vid tillsynen. Deltagarna framhöll att det är svårt att styrka uppsåt när det gäller planerat åldrande.

Offentliga myndigheter noterade att de saknar tekniska sakkunskaper för att utöva tillsyn av miljöpåståenden och var inte överens om huruvida tillsynen av efterlevnaden av direktivet om otillbörliga affärsmetoder är effektiv.

- **Konsekvensbedömning**

Detta förslag grundar sig på en konsekvensbedömning¹⁷. Kommissionens nämnd för lagstiftningskontroll avgav först ett negativt yttrande (med omfattande synpunkter) den 5 februari 2021.

Efter en betydande ändring av det ursprungliga utkastet lämnade nämnden för lagstiftningskontroll ett positivt yttrande med ytterligare synpunkter den 17 september 2021¹⁸. I bilaga I till konsekvensbedömningen beskrivs hur nämndens synpunkter behandlades.

I konsekvensbedömningen identifierades två problem som delades in i ett antal delproblem. Följande båda problem har identifierats:

¹⁷ SWD(2022) 82.

¹⁸ SEC(2022) 165 final.

- (1) Konsumenter saknar tillförlitlig information vid försäljningsstället för att möjliggöra miljömässigt hållbara konsumtionsval.
- (2) Konsumenter konfronteras med vilseledande affärsmetoder när det gäller produkternas hållbarhet.

Problem 1 delas vidare upp i följande delproblem:

- 1.1) Brist på tillförlitlig information om produkternas miljöegenskaper.
- 1.2) Brist på tillförlitlig information om varornas livslängd.
- 1.3) Brist på tillförlitlig information om möjligheter att reparera produkterna.

Problem 2 delas vidare upp i följande delproblem:

- 2.1) Produkter säljs till konsumenter som inte håller så länge som de skulle kunna göra eller som konsumenterna förväntar sig (förkortad produktlivslängd).
- 2.2) Konsumenter konfronteras med otydliga eller dåligt underbyggda miljöpåståenden (grön målning) från företag.
- 2.3) Konsumenter konfronteras med hållbarhetsmärkning och digitala informationsverktyg som inte alltid är tydliga eller trovärdiga.

Ett antal alternativ övervägdes för varje individuellt delproblem. På grundval av en flerkriterieanalys, vilken kompletterades med en (partiell) kostnads-nyttoanalys och en kvalitativ bedömning av huruvida de olika alternativ som övervägdes var proportionerliga, föreslogs en kombination av följande fem rekommenderade alternativ för att hantera dessa problem:

- (1) Tillhandahålla information om förekomsten eller avsaknaden av information om en kommersiell garanti för hållbarhet från tillverkaren och om den tidsperiod under vilken kostnadsfria programvaruuppdateringar tillhandahålls (för att hantera delproblem 1.2).
- (2) I förekommande fall, tillhandahålla ett reparerbarhetsindex, eller annan relevant reparationsinformation (för att hantera delproblem 1.3).
- (3) Förbud mot vissa identifierade metoder med anknytning till förkortad produktlivslängd (för att hantera delproblem 2.1).
- (4) Förbud mot ogrundade allmänna eller vaga miljöpåståenden och fastställande av kriterier för att bedöma om miljöpåståenden är tillbörliga för att säkerställa att de är transparenta och tillförlitliga gentemot konsumenter (för att hantera delproblem 2.2).
- (5) Fastställande av kriterier för att bedöma om hållbarhetsmärkning och digitala informationsverktyg är tillbörliga, för att säkerställa att de är transparenta och tillförlitliga för konsumenter (för att hantera delproblem 2.3).

Delproblem 1.1 (brist på tillförlitlig information om produktens miljöegenskaper)

Det ansågs lämpligast att införa obligatoriska informationskrav om miljöegenskaper genom sektorsspecifik lagstiftning, eftersom de aktuella egenskaperna skiljer sig åt väsentligen beroende på produktkategori. I konsekvensbedömningen föreslogs därför inte något rekommenderat alternativ för att hantera detta delproblem.

Delproblem 1.2 (brist på tillförlitlig information om produkternas livslängd)

Genom det rekommenderade alternativet skulle säkerställas att konsumenter informeras bättre om hållbarheten från de varor de köper, eftersom tillverkarens kommersiella garanti för hållbarhet utgör en mycket bra indikator för varans hållbarhet.

Vidare skulle näringsidkarnas skyldighet att informera konsumenten om garantins längd, eller avsaknaden av en garanti om så är fallet, bidra till att öka konkurrensen mellan näringsidkarna att tillhandahålla sådana garantier samt längden på dessa och således indirekt stimulera tillverkningen av produkter med längre livslängd.

Ett annat alternativ som övervägdes för att hantera detta delproblem var en skyldighet att informera konsumenterna om varornas förväntade livslängd. Detta alternativ valdes emellertid inte, eftersom det inte ansågs möjligt att beräkna en förväntad livslängd på ett standardiserat sätt för samtliga produkttyper i tillämpningsområdet.

Delproblem 1.3 (brist på tillförlitlig information om möjligheter att reparera produkterna)

Genom det rekommenderade alternativet skulle säkerställas att konsumenter erhåller tillförlitlig information vid försäljningsstället om möjligheterna att reparera varan i form av ett reparerbarhetsindex, om det finns ett sådant för den särskilda produktkategorin som föreskrivs enligt unionslagstiftningen.

Om något sådant reparerbarhetsindex inte är tillämpligt eller tillgängligt skulle detta alternativ säkerställa att konsumenter erhåller annan relevant reparationsinformation (i förekommande fall), såsom tillgången till reservdelar (inbegripet förfarandet för att beställa dem) eller reparationshandböcker.

Delproblem 2.1 (produkter som inte håller så länge som de borde)

Genom det rekommenderade alternativet skulle säkerställas att konsumenter erhåller bättre skydd mot att varor eller tjänster marknadsförs utan att informeras om att de har utformats för att bli föråldrade tidigare än vad konsumenten kan förvänta sig.

Konsumentskyddsmyndigheternas tillsynsverksamhet kommer att underlättas genom fastställandet att vissa metoder utgör ”metoder för förkortad produktlivslängd”.

Ett annat alternativ som övervägdes för att hantera detta delproblem var att samla in bevisning om tidiga fel från produkter som identifierats av behöriga organ. Detta alternativ valdes emellertid inte, eftersom det inte ansågs sannolikt att det skulle medföra betydande fördelar för konsumenterna.

Delproblem 2.2 (otydliga eller ogrundade miljöpåståenden)

Genom det rekommenderade alternativet skulle säkerställas att konsumenter skyddas från grönmålning, eftersom den som gör sådana miljöpåståenden måste uppfylla en viss standard. Detta underlättar även konsumentskyddsmyndigheternas tillsyn.

Delproblem 2.3 (otydlig/ogrundad hållbarhetsmärkning/digitala informationsverktyg)

Genom det rekommenderade alternativet skulle konsumenterna garanteras skydd mot att bli vilseledda av sådan märkning och sådana verktyg.

Ett annat alternativ som övervägdes för att hantera detta delproblem var att införa förhandsgodkännande för hållbarhetsmärkning och digitala informationsverktyg via ett EU-organ. Detta alternativ valdes emellertid inte, eftersom det ansågs medföra en oproportionerlig börda för näringsidkarna.

Kombinationen av rekommenderade alternativ förväntas öka konsumenternas välfärd med minst **12,5–19,4 miljarder euro** under en 15-årsperiod (i genomsnitt omkring **1 miljard euro** per år). Den kommer även att medföra fördelar för miljön och enligt en partiell uppskattning totalt spara **5–7 miljoner ton koldioxidekvivalenter** under en 15-årsperiod. Samtidigt måste företagen anpassa sig, vilket beräknas **kosta mellan 9,1–10,4 miljarder euro**. Detta motsvarar en genomsnittlig engångskostnad **per företag** på mellan **556–568 euro** samt årliga återkommande kostnader på mellan **64–79 euro** för den period som omfattas. Företag erhåller emellertid även mycket viktiga fördelar på grund av de likvärdiga konkurrensvillkor som uppkommer, eftersom företag som för närvarande vilseleder konsumenter blir skyldiga att anpassa sina metoder så att de verkligen blir hållbara. I genomsnitt förväntas den offentliga administrationens **tillsyn** över de rekommenderade alternativen kosta omkring **440 000–500 000 euro per år** och medlemsstat.

För att säkerställa fullständig överensstämmelse med andra pågående initiativ från kommissionen beslutades det att vissa delar av de rekommenderade alternativ som valts i konsekvensbedömningen för att hantera delproblem 2.2 (otydliga eller ogrundade miljöpåståenden) och delproblem 2.3 (otydlig/ogrundad hållbarhetsmärkning/digitala informationsverktyg) inte ska genomföras genom detta initiativ, utan genom de andra initiativen.

- **Lagstiftningens ändamålsenlighet och förenkling**

Den rapport från kontrollen av ändamålsenligheten som offentliggjordes 2017 visade att EU:s allmänna konsumentlagstiftning inte är särskilt betungande, varken absolut sett eller jämfört med andra områden av EU-lagstiftningen¹⁹. Mot bakgrund av fördelarna med EU-lagstiftningen när det gäller att skydda konsumenterna och främja den inre marknaden, identifierades i dessa utvärderingar därför endast ett begränsat utrymme för att minska bördorna.

Med tanke på inriktningen mot efterlevnad och digitalisering drogs inga särskilda slutsatser om hur EU:s konsumenträtt bidrar till hållbar konsumtion. Trots detta bygger detta instrument, när det är möjligt och relevant, på resultaten och slutsatserna som samlades in i samband med detta arbete.

- **Grundläggande rättigheter**

Förslaget överensstämmer med artikel 38 i stadgan om de grundläggande rättigheterna, enligt vilken unionen ska säkerställa en hög konsumentskyddsnivå. Detta ska säkerställas genom att

- (a) informationen om hållbarhet och reparerbarhet som tillhandahålls vid försäljningsstället blir mer tillförlitlig och

¹⁹ För mer information, se kapitel 6.2.4 i rapporten från kontrollen av ändamålsenligheten <https://ec.europa.eu/newsroom/just/items/59332>.

- (b) vilseledande affärsmetoder som avser grön målning och användning av otillförlitlig och icke-transparent hållbarhetsmärkning och informationsverktyg för hållbarhet samt förkortad produktlivslängd hanteras.

Genom att det klargörs vad som utgör otillbörliga affärsmetoder i samband med miljöpåståenden och användningen av hållbarhetsmärkning samt förkortad produktlivslängd, kommer detta att bidra till genomförandet av artikel 16 i stadgan, vilken garanterar näringsfriheten i enlighet med unionsrätten samt nationell lagstiftning och praxis.

Genom att konsumenterna erhåller ökat inflytande att fatta inköpsbeslut som är mer miljömässigt hållbara respekterar förslaget slutligen rätten till en hög nivå i fråga om miljöskydd och förbättring av miljöns kvalitet, såsom föreskrivs i artikel 37 i stadgan.

4. BUDGETKONSEKVENSER

Förslaget påverkar inte EU:s budget.

5. ÖVRIGA INSLAG

- **Genomförandeplaner samt åtgärder för övervakning, utvärdering och rapportering**

Kommissionen ska överlämna en rapport om tillämpningen av detta direktiv till Europaparlamentet och rådet senast fem år efter antagandet. Denna rapport ska bedöma tillämpningen av direktivet.

- **Förklarande dokument (för direktiv)**

Eftersom det genom förslaget införs särskilda ändringar av två befintliga direktiv bör medlemsstaterna antingen förse kommissionen med texten till de specifika ändringarna i nationella bestämmelser eller, i avsaknad av en sådan ändring, förklara genom vilken särskild nationell lagstiftning som de ändringar som föreskrivs i förslaget redan genomförts.

- **Ingående redogörelse för de specifika bestämmelserna i förslaget**

Artikel 1 – Ändringar av direktiv 2005/29/EG

Med artikel 1 i förslaget ändras direktiv 2005/29/EG genom uppdatering av förteckningen över produkttegenskaper. Om näringsidkaren får konsumenten att dra felaktiga slutsatser om dessa kan det anses utgöra en vilseledande handling. Två nya affärsmetoder har inkluderats i förteckningen över åtgärder som ska anses vara vilseledande om de medför eller sannolikt kommer att medföra att genomsnittskonsumenten fattar ett affärsbeslut som denne annars inte skulle ha fattat. En ny punkt läggs till i förteckningen över information som ska anses som väsentlig när det gäller specifika affärsmetoder, där ett utelämnande kan medföra att den aktuella affärsmetoden anses vara vilseledande. Vidare utökas förteckningen över affärsmetoder som under alla omständigheter ska betraktas som otillbörliga till att omfatta metoder som är kopplade till förkortad produktlivslängd och grönmärkning.

Förteckningen över produkttegenskaper som en näringsidkare inte får vilseleda en konsument om i artikel 6.1 i direktiv 2005/29/EG ändras och ”miljömässiga eller sociala konsekvenser”, ”hållbarhet” och ”reparerbarhet” läggs till. När det gäller affärsmetoder som ska anses vara vilseledande om de medför eller sannolikt kommer att medföra att genomsnittskonsumenten fattar ett affärsbeslut som denne annars inte skulle ha fattat, läggs **två ytterligare affärsmetoder** till i artikel 6.2 i direktiv 2005/29/EG, nämligen

- göra ett miljöpåstående som hänför sig till framtida miljöprestanda utan tydliga, objektiva och kontrollerbara åtaganden och mål samt ett självständigt kontrollsystem,
- marknadsföra fördelar för konsumenterna som anses utgöra etablerad praxis på den relevanta marknaden.

I artikel 7 i direktiv 2005/29/EG utökas förteckningen över information som ska anses som väsentlig när det gäller specifika affärsmetoder, där ett utelämnande kan medföra att den aktuella affärsmetoden anses vara vilseledande till att omfatta följande område:

- När en näringsidkare tillhandahåller en tjänst som jämför produkter, inbegripet genom ett informationsverktyg för hållbarhet, ska information om metoden för jämförelsen, de produkter som jämförs och leverantörerna till dessa produkter samt åtgärder för att hålla informationen uppdaterad anses som väsentlig.

Följande **tio ytterligare affärsmetoder** som under alla omständigheter ska anses otillbörliga ska läggas till i bilaga I till direktiv 2005/29/EG:

- Uppvisa en hållbarhetsmärkning som inte grundas på ett certifieringssystem eller som inte fastställts av offentliga myndigheter.
- Göra ett allmänt miljöpåstående för vilket näringsidkaren inte kan styrka erkänd utmärkt miljöprestanda som är relevant för påståendet.
- Göra ett miljöpåstående om hela produkten när det faktiskt endast hänför sig till vissa aspekter av produkten.
- Framställa krav som enligt lag gäller för samtliga produkter inom den relevanta produktkategorin på unionsmarknaden som utmärkande för näringsidkarens erbjudande.
- Underlåta att informera konsumenten om att en programvaruuppdatering kan få negativa konsekvenser för användningen av varor med digitala delar eller vissa egenskaper hos dessa varor, även om programvaruuppdateringen förbättrar andra egenskapers funktion.
- Underlåta att informera konsumenten om att det finns en funktion hos varan som införts för att begränsa dess hållbarhet.
- Påstå att en vara har en viss hållbarhet i fråga om användningstid eller intensitet när så inte är fallet.
- Framställa produkter som att de kan repareras när så inte är fallet eller underlåta att informera konsumenten om att varorna inte går att reparera i enlighet med de lagstadgade kraven.
- Förmå konsumenten att byta ut förbrukningsvaror från en vara tidigare än vad som skulle vara nödvändigt av tekniska skäl.
- Underlåta att informera om att en vara är utformad så att dess funktionalitet begränsas vid användning av förbrukningsvaror, reservdelar eller tillbehör som inte tillhandahålls av den ursprungliga tillverkaren.

Artikel 2 – Ändringar av direktiv 2011/83/EU

Genom artikel 2 i förslaget ändras direktiv 2011/83/EU när det gäller den förhandsinformation som ska lämnas till konsumenterna vid ingåendet av distansavtal eller avtal utanför fasta affärslokaler samt andra avtal än distansavtal eller avtal utanför fasta affärslokaler, särskilt när det gäller information om varornas hållbarhet och möjligheterna att reparera dem.

Den ändrar även direktivet med avseende på den information som konsumenterna ska göras medvetna om direkt innan de gör sin beställning när det gäller distansavtal som ingås elektroniskt.

När det gäller den förhandsinformation som ska lämnas till konsumenterna vid ingåendet av andra avtal än distansavtal eller avtal utanför fasta affärslokaler, har sex ytterligare punkter

lagts till i förteckningen i artikel 5.1 i direktiv 2011/83/EU, vilken innehåller den information som ska lämnas på ett klart och tydligt sätt till konsumenten.

Dessa **sex ytterligare punkter** utgör följande:

- Information om förekomsten av och längden på en garanti för hållbarhet från tillverkaren för samtliga typer av varor, om tillverkaren har lämnat denna information.
- Information om att tillverkaren inte har lämnat någon information om förekomsten av en garanti för hållbarhet från tillverkaren för energianvändande varor.
- Förekomsten av och längden på den tidsperiod under vilken tillverkaren åtar sig att tillhandahålla programvaruuppdateringar för varor med digitala delar.
- Förekomsten av och längden på den tidsperiod under vilken tillverkaren åtar sig att tillhandahålla programvaruuppdateringar för digitalt innehåll och digitala tjänster.
- Det reparerbarhetsindex för varorna som är tillämpligt enligt unionsrätten.
- Annan reparationsinformation om något reparerbarhetsindex inte skulle vara tillgängligt på unionsnivå – såsom information om tillgången till reservdelar och en reparationshandbok.

Samma sex punkter läggs till i förteckningen i artikel 6.1 i direktiv 2011/83/EU (information som ska lämnas på ett klart och tydligt sätt till konsumenten) vad gäller den förhandsinformation som ska lämnas till konsumenterna vid ingåendet av distansavtal och avtal utanför fasta affärslokaler.

Vad gäller den information som näringsidkaren ska göra konsumenterna uppmärksamma på innan de gör sin beställning när det är frågan om distansavtal som ingås elektroniskt, läggs information om förekomsten av och längden på en kommersiell garanti för hållbarhet från tillverkaren (eller, när det gäller energianvändande varor, information om att ingen sådan information har tillhandahållits) till i förteckningen över sådan information som ska tillhandahållas enligt artikel 8.2 i direktiv 2011/83/EU.

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV

om ändring av direktiven 2005/29/EG och 2011/83/EU vad gäller mer konsumentmakt i den gröna omställningen genom bättre skydd mot otillbörliga affärsmetoder och bättre information

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT
DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 114,
med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,
efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,
med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande²⁰,
i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, och
av följande skäl:

- (1) För att bemöta otillbörliga affärsmetoder som hindrar konsumenter från att göra hållbara konsumtionsval, såsom metoder förknippade med förkortad livslängd för varor, vilseledande miljöpåståenden (*grön målning*), icke-transparent och otillförlitlig hållbarhetsmärkning eller informationsverktyg för hållbarhet, bör särskilda bestämmelser införas i unionens konsumentlagstiftning. Detta skulle göra det möjligt för behöriga nationella organ att hantera dessa metoder på ett effektivt sätt. Genom att säkerställa att miljöpåståenden är tillbörliga kommer konsumenterna att kunna välja produkter som faktiskt är bättre för miljön än konkurrerande produkter. Därigenom uppmuntras en konkurrens mot mer miljömässigt hållbara produkter och följaktligen minskar de negativa konsekvenserna för miljön.
- (2) Dessa nya bestämmelser ska införas både genom ändringar av artiklarna 6 och 7 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/29/EG²¹ som hänför sig till de affärsmetoder som ska anses vilseledande och således förbjudna på grundval av en prövning från fall till fall och genom ändring av bilaga I till direktiv 2005/29/EG med tillägg för särskilda vilseledande metoder som under alla omständigheter anses otillbörliga och därför är förbjudna.

²⁰ EUT C , , s. .

²¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/29/EG av den 11 maj 2005 om otillbörliga affärsmetoder som tillämpas av näringsidkare gentemot konsumenter på den inre marknaden och om ändring av rådets direktiv 84/450/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG, 98/27/EG och 2002/65/EG samt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2006/2004 (direktiv om otillbörliga affärsmetoder) (EUT L 149, 11.6.2005, s. 22).

- (3) För att avhålla näringsidkare från att vilseleda konsumenter när det gäller produkternas miljömässiga eller sociala konsekvenser, hållbarhet eller möjligheterna att reparera dem, inbegripet genom produkternas allmänna utformning, bör artikel 6.1 i direktiv 2005/29/EG ändras genom att produkternas miljöpåverkan eller de miljömässiga konsekvenserna, hållbarheten eller möjligheterna att reparera dem läggs till i förteckningen över produktens utmärkande egenskaper med avseende på vilka näringsidkarens metoder kan anses vara vilseledande efter en prövning från fall till fall. Information från näringsidkare om produkters sociala hållbarhet, såsom arbetsvillkor, bidrag till välgörenhet eller djurskydd, bör inte heller vilseleda konsumenterna.
- (4) Miljöpåståenden, särskilt klimatrelaterade påståenden, hänför sig alltmer till den framtida prestandan i form av en övergång till koldioxid- och klimatneutralitet, eller ett liknande mål till ett visst datum. Genom sådana påståenden ger näringsidkarna intrycket att konsumenterna bidrar till en koldioxidsnål ekonomi genom att köpa deras produkter. För att säkerställa att sådana påståenden är tillbörliga och tillförlitliga bör artikel 6.2 i direktiv 2005/29/EG ändras i syfte att förbjuda sådana påståenden, efter en prövning från fall till fall, när de inte styrks genom tydliga, objektiva och kontrollerbara åtaganden och mål från näringsidkaren. Sådana påståenden bör även stödjas av ett oberoende övervakningssystem för att näringsidkarens framsteg ska kunna kontrolleras när det gäller dessa åtaganden och mål.
- (5) En annan potentiellt vilseledande affärsmetod som ska läggas till de särskilda metoder som artikel 6.2 i direktiv 2005/29/EG riktar sig mot är att marknadsföra fördelar för konsumenter som faktiskt utgör en etablerad praxis på den relevanta marknaden. Om avsaknaden av ett kemiskt ämne exempelvis utgör etablerad praxis på en särskild produktmarknad kan en marknadsföring av detta som en särskild produktenskap utgöra en otillbörlig affärsmetod.
- (6) Det har blivit en allt vanligare marknadsföringsteknik att jämföra produkter på grundval av deras miljömässiga eller sociala aspekter, inbegripet med hjälp av informationsverktyg för hållbarhet. För att säkerställa att konsumenter inte vilseleds genom sådana jämförelser bör artikel 7 i direktiv 2005/29/EG ändras så att det krävs att konsumenten erhåller information om jämförelsemetoden, de produkter som jämförs och leverantörerna till dessa produkter samt åtgärderna för att hålla informationen uppdaterad. Detta bör säkerställa att konsumenter fattar mer välinformerade transaktionsbeslut när de använder sådana tjänster. Jämförelsen bör vara objektiv genom att särskilt jämföra produkter som har samma funktion, använda en gemensam metod och gemensamma antaganden och jämföra väsentliga och kontrollerbara egenskaper hos de produkter som jämförs.
- (7) Uppvisandet av hållbarhetsmärkning som inte grundas på ett certifieringssystem eller som inte fastställts av offentliga myndigheter bör förbjudas genom att sådana metoder inkluderas i förteckningen i bilaga I till direktiv 2005/29/EG. Certifieringssystemet bör uppfylla minimikrav på transparens och tillförlitlighet. Uppvisande av hållbarhetsmärkning är fortfarande möjlig utan ett certifieringssystem om sådan märkning har fastställts av en offentlig myndighet, eller vid ytterligare uttrycks- och presentationsformer av livsmedel i enlighet med artikel 35 i förordning (EU) nr 1169/2011. Denna bestämmelse kompletterar punkt 4 i bilaga I till direktiv 2005/29/EG, vilken förbjuder påståenden att en näringsidkare, dennes affärsmetoder, eller en produkt har godkänts, rekommenderats eller sanktionerats av ett offentligt eller privat organ när så inte är fallet eller påstå detta utan att villkoren för godkännandet, rekommendationen eller sanktioneringen iakttas.

- (8) I situationer där uppvisandet av hållbarhetsmärkning omfattar kommersiella meddelanden som antyder eller ger intryck av att en produkt har positiv eller ingen miljöpåverkan eller är mindre skadlig för miljön än andra konkurrerande produkter, ska denna hållbarhetsmärkning även anses utgöra ett miljöpåstående.
- (9) Bilaga I till direktiv 2005/29/EG bör även ändras för att förbjuda allmänna miljöpåståenden om det saknas erkänd utmärkt miljöprestanda som är relevant för påståendet. Exempel på sådana allmänna miljöpåståenden är "miljövänlig", "ekovänlig", "eko", "grön", "naturvänlig", "ekologisk", "miljömässigt korrekt", "klimatvänlig", "skonsam mot miljön", "koldioxidvänlig", "koldioxidneutral", "koldioxidpositiv", "klimatneutral", "energieffektiv", "biologiskt nedbrytbar", "biobaserad" eller liknande påståenden, samt bredare påstående som "medveten" och "ansvarsfull" som antyder eller ger intryck av utmärkt miljöprestanda. Sådana allmänna miljöpåståenden bör förbjudas när utmärkt miljöprestanda inte kan styrkas eller när påståendet inte specificeras tydligt och väl synligt på samma medium, såsom samma reklamslag, produktens förpackning eller gränssnitt för onlineförsäljning. Exempelvis utgör påståendet "biologiskt nedbrytbar" om en produkt ett allmänt påstående, medan påståendet "förpackningen är biologiskt nedbrytbar genom en månads hemkompostering" är ett särskilt påstående, vilket inte omfattas av detta förbud.
- (10) Utmärkt miljöprestanda kan visas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 66/2010²², officiellt erkända miljömärkesprogram i medlemsstaterna eller iakttagande av högsta miljöprestanda för en särskild miljöaspekt i enlighet med annan tillämplig unionslagstiftning såsom klass A i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/1369²³. Den utmärkta miljöprestandan i fråga bör vara relevant för påståendet. Exempelvis är det möjligt att göra det allmänna påståendet "energieffektiv" på grundval av utmärkt miljöprestanda i enlighet med förordning (EU) 2017/1369. Däremot kan det allmänna påståendet "biologiskt nedbrytbar" inte baseras på utmärkt miljöprestanda i enlighet med förordning (EG) nr 66/2010, eftersom det inte fastställs några kriterier för biologisk nedbrytbarhet i de särskilda EU-miljömärkeskriterierna som hänför sig till den aktuella produkten.
- (11) En annan vilseledande affärsmetod som bör förbjudas under alla omständigheter och således läggas till i förteckningen i bilaga I till direktiv 2005/29/EG är när näringsidkaren gör ett miljöpåstående om hela produkten, när det faktiskt endast hänför sig till vissa aspekter av produkten. Detta är exempelvis fallet om en produkt marknadsförs som "tillverkad av återvunnet material", vilket ger intrycket av att hela produkten är gjord av återvunnet material, när det i praktiken endast gäller förpackningen.
- (12) I handlingsplanen för den cirkulära ekonomin²⁴ föreskrivs ett behov av att fastställa regler om miljöpåståenden med hjälp av metoder för att mäta produkters och organisationers miljöavtryck. Ytterligare krav på miljöpåståenden måste fastställas i specifik unionslagstiftning. Dessa nya krav kommer att bidra till målet i den gröna

²² Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 66/2010 av den 25 november 2009 om ett EU-miljömärke (EUT L 27, 30.1.2010, s. 1).

²³ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/1369 av den 4 juli 2017 om fastställande av en ram för energimärkning och om upphävande av direktiv 2010/30/EU (EUT L 198, 28.7.2017, s. 1).

²⁴ COM(2020) 98 final av den 11 mars 2020.

given²⁵, att göra det möjligt för köparna att fatta mer hållbara beslut och minska risken för grönmålning genom tillförlitlig, jämförbar och kontrollerbar information.

- (13) Framställandet av krav som enligt lag gäller för samtliga produkter inom den relevanta produktkategorin på unionsmarknaden, inbegripet importerade produkter, som utmärkande för näringsidkarens erbjudande bör också förbjudas under alla omständigheter och läggas till i förteckningen i bilaga I till direktiv 2005/29/EG. Detta förbud kan exempelvis vara tillämpligt när en näringsidkare gör reklam för att en viss produkt inte innehåller ett särskilt kemiskt ämne när detta ämne redan är förbjudet enligt lag för samtliga produkter i denna produktkategori i unionen. Omvänt bör förbudet inte omfatta affärsmetoder som marknadsför att näringsidkaren eller produkten iakttar lagstadgade krav som endast är tillämpliga på vissa produkter, men inte på andra konkurrerande produkter av samma kategori på unionsmarknaden, såsom produkter som inte härstammar från EU.
- (14) För att förbättra konsumenternas välbefinnande bör ändringarna av bilaga I till direktiv 2005/29/EG också ta itu med flera metoder som syftar till förkortad produktlivslängd, inbegripet metoder för planerat åldrande, med vilket avses en kommersiell metod som innebär att man medvetet planerar eller utformar en produkt så att den har en begränsad livslängd, vilket leder till att den blir föråldrad eller slutar att fungera efter en viss tidsperiod. Det medför en nackdel för konsumenterna att köpa produkter som förväntas hålla längre än de faktiskt gör. Vidare har metoder som syftar till förkortad produktlivslängd sammantaget negativ miljöpåverkan i form av ökat materialavfall. Genom att komma till rätta med dessa metoder kommer mängden avfall sannolikt att minska, vilket bidrar till en mer hållbar konsumtion.
- (15) Förbud bör införas mot att underlåta att informera konsumenten om att en programvaruuppdatering, inbegripet en säkerhetsuppdatering, kan få negativa konsekvenser för användningen av varor med digitala delar eller vissa egenskaper från dessa varor, även om uppdateringen förbättrar funktionen från andra egenskaper. Om konsumenten exempelvis uppmanas uppdatera operativsystemet från sin smarttelefon, är näringsidkaren skyldig att informera konsumenten om en sådan uppdatering medför negativa konsekvenser för någon funktion från telefonen.
- (16) Förbud bör införas mot att underlåta att informera konsumenten om att det finns en funktion hos varan som införts för att begränsa dess hållbarhet. Exempelvis kan en sådan funktion utgöras av en programvara som medför att varan slutar fungera eller begränsar varans funktionalitet efter en viss period, eller det kan vara frågan om en programvara som är utformad för att sluta fungera efter en viss period. Förbudet mot att underlåta att informera konsumenter om sådana egenskaper hos varan kompletterar och påverkar inte de avhjälpande åtgärder som är tillgängliga för konsumenterna när de utgör bristande avtalsenlighet enligt Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/771²⁶. För att en sådan affärsmetod ska anses vara otillbörlig bör det inte vara nödvändigt att styrka att syftet med funktionen är att stimulera ett utbyte av varan. Användningen av funktioner som begränsar varans hållbarhet bör särskiljas från tillverkningsmetoder där material eller förfaranden med en allmänt låg kvalitet används, vilket medför att varan får begränsad hållbarhet. Bristande avtalsenlighet från

²⁵ COM(2019) 640 final av den 11 december 2019.

²⁶ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/771 av den 20 maj 2019 om vissa aspekter på avtal om försäljning av varor, om ändring av förordning (EU) 2017/2394 och direktiv 2009/22/EG samt om upphävande av direktiv 1999/44/EG (EUT L 136, 22.5.2019, s. 28).

en vara som beror på användning av material av låg kvalitet bör fortfarande omfattas av de bestämmelser om bristande avtalsenlighet som fastställs i direktiv (EU) 2019/771.

- (17) En annan affärsmetod som bör förbjudas i bilaga I till direktiv 2005/29/EG är metoden att hävda att varan har en viss hållbarhet när så inte är fallet. Detta är exempelvis fallet när en näringsidkare informerar konsumenten om att tvättmaskinen förväntas hålla ett visst antal tvättar medan den faktiska användningen av tvättmaskinen visar att så inte är fallet.
- (18) På ett liknande sätt bör bilaga I till direktiv 2005/29/EG även ändras så att det blir förbjudet att framställa att produkter kan repareras när detta inte är fallet samt underlåta att informera konsumenten om att varorna inte kan repareras i enlighet med de lagstadgade kraven.
- (19) Förbudet mot sådana metoder i samband med hållbarhet och reparerbarhet i direktiv 2005/29/EG skulle ge medlemsstaternas konsumentskyddsmyndigheter ett ytterligare verktyg vid deras tillsyn av efterlevnaden för bättre skydd av konsumenternas intressen i fall där näringsidkare inte uppfyller de krav som föreskrivs i EU:s produktlagstiftning på att varorna är hållbara och kan repareras.
- (20) En annan metod med koppling till förkortad produktlivslängd som bör förbjudas och läggas till i förteckningen i bilaga I till direktiv 2005/29/EG är att förmå konsumenten att ersätta förbrukningsvaror från en produkt tidigare än vad som annars skulle vara nödvändigt av tekniska skäl. Sådana metoder vilseleder konsumenter att tro att varorna inte längre kommer att fungera om inte förbrukningsvarorna byts ut, vilket får konsumenterna att köpa fler förbrukningsvaror än nödvändigt. Exempelvis skulle metoder som uppmanar konsumenten, via inställningar i skrivaren, att byta ut skrivarens bläckpatroner innan de faktiskt är tomma för att stimulera inköp av ytterligare bläckpatroner vara förbjudna.
- (21) Bilaga I till direktiv 2005/29/EG bör även ändras så att det införs ett förbud mot att underlåta att informera konsumenten om att varan är utformad så att dess funktionalitet begränsas vid användning av förbrukningsvaror, reservdelar eller tillbehör som inte tillhandahålls av den ursprungliga tillverkaren. Exempelvis skulle marknadsföring av skrivare som är utformade så att deras funktionalitet begränsas om bläckpatroner används som inte tillhandahålls av skrivarens ursprungliga tillverkare utan att konsumenten informeras om detta vara förbjuden. Denna affärsmetod skulle nämligen kunna vilseleda konsumenter att köpa alternativa bläckpatroner som inte kan användas för den skrivaren, vilket leder till onödiga reparationskostnader, avfallsströmmar eller ytterligare kostnader på grund av skyldigheten att använda förbrukningsvaror från den ursprungliga tillverkaren som konsumenten inte kunde förutse vid tidpunkten för köpet. På samma sätt skulle marknadsföring av smarta enheter som är utformade så att deras funktionalitet begränsas vid användning av laddare eller reservdelar som inte tillhandahålls av den ursprungliga tillverkaren utan att konsumenten informeras om detta också vara förbjuden.
- (22) För att konsumenter ska kunna fatta mer välinformerade beslut och stimulera efterfrågan efter, och tillhandahållandet av, mer hållbara varor, bör särskild information om en produkts hållbarhet och möjligheterna att reparera den lämnas för alla typer av varor innan avtalet ingås. När det gäller varor med digitala delar, digitalt innehåll och digitala tjänster bör konsumenterna erhålla information om under vilken

period kostnadsfria programvaruuppdateringar är tillgängliga. Därför bör Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/83/EU²⁷ ändras så att konsumenterna erhåller förhandsinformation om hållbarhet, reparerbarhet och tillgång på uppdateringar. Informationen bör tillhandahållas konsumenterna på ett tydligt och begripligt sätt och i överensstämmelse med tillgänglighetskraven i direktiv 2019/882²⁸. Skyldigheten att tillhandahålla konsumenterna denna information kompletterar och påverkar inte de konsumenträttigheter som tillhandahålls i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/770²⁹ och (EU) 2019/771³⁰.

- (23) Tillverkarens garanti för hållbarhet i den mening som avses i artikel 17 i direktiv (EU) 2019/771 utgör en bra indikator för en varas hållbarhet. Därför bör direktiv 2011/83/EU ändras så att det specifikt krävs att näringsidkare som säljer varor informerar konsumenter om förekomsten av en garanti för hållbarhet från tillverkaren för alla typer av varor, där tillverkaren gör denna information tillgänglig.
- (24) Problemet med begränsad hållbarhet i förhållande till konsumenternas förväntningar är mest relevant för energianvändande varor, närmare bestämt varor som kräver en extern energikälla för att fungera. Konsumenterna är också mest intresserade av att erhålla information om den förväntade hållbarheten för denna kategori av varor. Av dessa skäl bör konsumenterna – endast i fråga om denna kategori av varor – informeras om att tillverkaren inte har lämnat någon information om förekomsten av en kommersiell garanti för hållbarhet från tillverkaren med en längd på mer än två år.
- (25) Varor som innehåller energianvändande komponenter bör inte klassificeras som energianvändande varor om dessa komponenter enbart utgör tillbehör och inte bidrar till varornas huvudsakliga funktion, såsom dekorativ belysning för kläder eller skor eller elektrisk cykelbelysning.
- (26) Mot bakgrund av den minimiperiod på två år som fastställs för säljarens ansvar för bristande avtalsenlighet i enlighet med direktiv (EU) 2019/771 och det faktum att många fel i produkter uppkommer efter två år, bör näringsidkarens skyldighet att informera konsumenterna om förekomsten av och längden på den kommersiella garanti för hållbarhet som tillverkarna tillhandahåller vara tillämplig på garantier som har en löptid på mer än två år.
- (27) För att göra det lättare för konsumenterna att fatta informerade beslut när de jämför varor innan ett avtal ingås, bör näringsidkare informera konsumenterna om förekomsten av och längden på en kommersiell garanti för hållbarhet från tillverkaren för hela varan och inte för specifika komponenter av varan.
- (28) Det bör stå tillverkaren och säljaren fritt att erbjuda andra typer av kommersiella garantier och service efter försäljningen oavsett löptid. Den information som

²⁷ Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/83/EU av den 25 oktober 2011 om konsumenträttigheter och om ändring av rådets direktiv 93/13/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/44/EG och om upphävande av rådets direktiv 85/577/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG (EUT L 304, 22.11.2011, s. 64).

²⁸ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/882 av den 17 april 2019 om tillgänglighetskrav för produkter och tjänster (EUT L 151, 7.6.2019, s. 70).

²⁹ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/770 av den 20 maj 2019 om vissa aspekter på avtal om tillhandahållande av digitalt innehåll och digitala tjänster (EUT L 136, 22.5.2019, s. 1).

³⁰ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/771 av den 20 maj 2019 om vissa aspekter på avtal om försäljning av varor, om ändring av förordning (EU) 2017/2394 och direktiv 2009/22/EG samt om upphävande av direktiv 1999/44/EG (EUT L 136, 22.5.2019, s. 28).

tillhandahålls konsumenten om sådana andra kommersiella garantier eller tjänster bör emellertid inte förvirra konsumenten när det gäller förekomsten av och längden på den kommersiella garantin för hållbarhet från tillverkaren som omfattar hela varan och har en löptid på mer än två år.

- (29) För att främja konkurrens mellan tillverkare när det gäller hållbarhet för varor med digitala delar bör näringsidkare som säljer sådana varor informera konsumenterna om den minimiperiod under vilken tillverkaren åtar sig att tillhandahålla programvaruuppdateringar för sådana varor. För att undvika att konsumenterna erhåller för mycket information bör sådan information endast tillhandahållas om denna period är längre än perioden för tillverkarens kommersiella garanti för hållbarhet, eftersom denna garanti omfattar tillhandahållandet av uppdateringar, inbegripet säkerhetsuppdateringar som är nödvändiga för att bibehålla funktioner och prestanda från varor med digitala delar. Vidare är information om tillverkarens åtagande att tillhandahålla programvaruuppdateringar endast relevant om köpeavtalet föreskriver ett enskilt tillhandahållande av det digitala innehållet eller den digitala tjänsten, på vilket artikel 7.3 a i direktiv (EU) 2019/771 är tillämplig. Däremot bör det inte finnas någon ny skyldighet att tillhandahålla denna information om köpeavtalet föreskriver ett kontinuerligt tillhandahållande av det digitala innehållet eller den digitala tjänsten under en tidsperiod, eftersom den period under vilken säljaren är skyldig att säkerställa att konsumenten informeras om och tillhandahålls uppdateringar specificeras i artikel 7.3 b i direktiv (EU) 2019/771, med hänvisning till artikel 10.2 eller 10.5.
- (30) Likaså bör näringsidkare som erbjuder digitalt innehåll och digitala tjänster även informera konsumenter om den minimiperiod under vilken leverantören av det digitala innehållet eller den digitala tjänsten, om leverantören är en annan än näringsidkaren, åta sig att tillhandahålla programvaruuppdateringar, inbegripet säkerhetsuppdateringar, som är nödvändiga för att säkerställa att det digitala innehållet och de digitala tjänsterna förblir avtalsenliga. Information om leverantörens åtagande att tillhandahålla programvaruuppdateringar är endast relevant om avtalet föreskriver ett enskilt tillhandahållande eller en rad enskilda tillhandahållanden på vilka artikel 8.2 b i direktiv 2019/770 är tillämplig. Däremot bör det inte föreligga någon ny skyldighet att tillhandahålla denna information om avtalet föreskriver ett kontinuerligt tillhandahållande under en tidsperiod, eftersom den period under vilken säljaren är skyldig att säkerställa att konsumenten informeras om och tillhandahålls uppdateringar specificeras i artikel 8.2 a i direktiv (EU) 2019/770.
- (31) För att göra det möjligt för konsumenter att fatta ett välgrundat affärsbeslut och välja varor som är enklare att reparera, bör näringsidkare innan avtalet ingås, för alla typer av varor, i förekommande fall, tillhandahålla det reparerbarhetsindex för varan som tillverkaren har tillhandahållit i överensstämmelse med unionsrätten.
- (32) Enligt artikel 5.1 e och artikel 6.1 m i direktiv 2011/83/EU är näringsidkare innan konsumenten blir bunden av avtalet skyldig att informera konsumenten om den service efter försäljningen och de kommersiella garantier som gäller samt villkoren för dessa, om sådana tjänster tillhandahålls. För att säkerställa att konsumenter är välinformerade om huruvida de varor de köper kan repareras, om ett reparerbarhetsindex inte har fastställts i enlighet med unionsrätten, bör näringsidkarna dessutom, för alla typer av varor, tillhandahålla annan relevant reparationsinformation som tillverkaren har gjort tillgänglig, såsom information om tillgången till reservdelar och en användar- och reparationshandbok.

- (33) Näringsidkarna ska informera konsumenterna om förekomsten av och längden på tillverkarens kommersiella garanti för hållbarhet, minimiperioden för uppdateringar och annan reparationsinformation än reparerbarhetsindex, om tillverkaren eller leverantören av det digitala innehållet eller den digitala tjänsten, om denne är en annan än näringsidkaren, har gjort den relevanta informationen tillgänglig. Särskilt när det gäller varor bör näringsidkaren vidarebefordra den information som tillverkaren har tillhandahållit till konsumenterna eller som tillverkaren på annat sätt har avsett att göra lätt tillgänglig till konsumenten innan avtalet ingicks, genom att ange den på själva produkten, dess förpackning, etiketter och märkning som konsumenten normalt sett skulle beakta innan avtalet ingås. Näringsidkaren bör inte vara skyldig att aktivt söka efter information från tillverkaren, till exempel på produktspecifika webbplatser.
- (34) Direktiven 2005/29/EG och 2011/83/EU bör fortsätta att fungera som ett ”säkerhetsnät” som säkerställer att en hög konsumentskyddsnivå kan upprätthållas inom alla sektorer, genom att komplettera sektor- och produktspecifik unionslagstiftning som har företräde vid en eventuell konflikt.
- (35) Eftersom syftet med detta direktiv, nämligen att möjliggöra mer välgrundade affärsbeslut från konsumenterna för att främja hållbar konsumtion, undanröja affärsmetoder som skadar den hållbara ekonomin och vilseleder konsumenter från hållbara konsumtionsval och säkerställa en bättre och mer enhetlig tillämpning av unionens konsumentregelverk, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna individuellt utan snarare, på grund av problemets unionsomfattande art, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
- (36) I enlighet med den gemensamma politiska förklaringen från medlemsstaterna och kommissionen om förklarande dokument³¹ av den 28 september 2011 har medlemsstaterna åtagit sig att, när det är motiverat, låta anmälan av införlivandeåtgärder åtföljas av ett eller flera dokument som förklarar förhållandet mellan de olika delarna i direktivet och motsvarande delar i de nationella instrumenten för införlivande. Med avseende på detta direktiv anser lagstiftaren att översändandet av sådana dokument är berättigat.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Ändringar av direktiv 2005/29/EG

Direktiv 2005/29/EG ska ändras på följande sätt:

- (1) I artikel 2 ska följande led läggas till som leden o–y:

”o) *miljöpåstående*: meddelande eller företrädande som inte är obligatoriskt under unionslagstiftningen eller nationell lagstiftning, inbegripet företrädande genom text, bilder, grafik eller symboler i någon form, inbegripet märkning, varumärkesnamn, företagsnamn eller produktnamn, i samband med ett

³¹ EUT C 369, 17.12.2011, s. 14.

kommersiellt meddelande i vilket anges eller antyds att en produkt eller näringsidkare har positiv eller ingen miljöpåverkan eller är mindre skadlig för miljön än andra produkter eller näringsidkare, eller har förbättrat sin påverkan över tid.

p) *uttryckligt miljöpåstående*: ett miljöpåstående i textform eller i en hållbarhetsmärkning.

q) *allmänt miljöpåstående*: ett uttryckligt miljöpåstående, som inte ingår i en hållbarhetsmärkning, där påståendet inte specificeras tydligt och väl synligt på samma medium.

r) *hållbarhetsmärkning*: frivillig förtroendemärkning, kvalitetsmärkning eller motsvarande, antingen offentlig eller privat, som syftar till att särskilja och göra reklam för en produkt, ett förfarande eller ett företag, vilket hänvisar till dess miljömässiga eller sociala aspekter eller både och. Detta omfattar inte obligatorisk märkning som krävs enligt unionslagstiftningen eller nationell lagstiftning.

s) *certifieringssystem*: ett kontrollsystem från tredje part som är tillgängligt på transparenta, rättvisa och icke-diskriminerande villkor för samtliga näringsidkare som är villiga och kan uppfylla systemets krav, vilket intygar att en produkt uppfyller vissa villkor, och för vilket det föreligger en objektiv övervakning av efterlevnaden som grundas på internationella, unionsrättsliga eller nationella standarder och förfaranden och genomförs av en part som är oberoende av både systemets ägare och näringsidkaren.

t) *informationsverktyg för hållbarhet*: programvara, inbegripet en webbplats, del av en webbplats eller en applikation som drivs av en näringsidkare eller för dennes räkning, vilket ger konsumenter information om produkters miljömässiga och sociala aspekter eller som jämför produkter i fråga om dessa aspekter.

u) *erkänd utmärkt miljöprestanda*: miljöprestanda som uppfyller kraven i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 66/2010*, i nationella eller regionala EN ISO 14024 typ I miljömärkesprogram som är officiellt erkända i enlighet med artikel 11 i förordning (EG) nr 66/2010 eller högsta miljöprestanda i enlighet med annan tillämplig unionslagstiftning.

v) *hållbarhet*: hållbarhet enligt definitionen i artikel 2.13 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/771**.

w) *programvaruuppdatering*: en kostnadsfri uppdatering, inbegripet en säkerhetsuppdatering, som är nödvändig för att säkerställa att varor med digitala delar, digitalt innehåll och digitala tjänster förblir avtalsenliga i enlighet med direktiv (EU) 2019/770 och direktiv (EU) 2019/771.

x) *förbrukningsvara*: varje komponent från en vara som återkommande förbrukas och behöver bytas ut för att varan ska fungera som avsett.

y) *funktionalitet*: funktionalitet enligt definitionen i artikel 2.9 i direktiv (EU) 2019/771.

* Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 66/2010 av den 25 november 2009 om ett EU-miljömärke (EUT L 27, 30.1.2010, s. 1).

** Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/771 av den 20 maj 2019 om vissa aspekter på avtal om försäljning av varor, om ändring av förordning (EU) 2017/2394 och direktiv 2009/22/EG samt om upphävande av direktiv 1999/44/EG (EUT L 136, 22.5.2019, s. 28).”

(2) Artikel 6 ska ändras på följande sätt:

(a) I punkt 1 ska led b ersättas med följande:

”b) Produktens utmärkande egenskaper, som t.ex. dess tillgänglighet, fördelar, risker, utförande, sammansättning, miljömässiga eller sociala konsekvenser, tillbehör, hållbarhet, reparerbarhet, kundservice efter försäljning och reklamationshantering, metod och datum för tillverkning eller tillhandahållande, leverans, ändamålsenlighet, användningsområde, kvantitet, specifikation, geografiskt eller kommersiellt ursprung eller det resultat som kan förväntas av användningen, eller resultat och egenskaper som framkommit vid provningar eller undersökningar som utförts på produkten i fråga.”

(b) I punkt 2 ska följande led läggas till som leden d och e:

”d) miljöpåståenden som hänför sig till framtida miljöprestanda utan tydliga, objektiva och kontrollerbara åtaganden och mål och utan ett självständigt kontrollsystem,

e) marknadsföring av fördelar för konsumenter som anses utgöra etablerad praxis på den relevanta marknaden.”

(3) I artikel 7 ska följande punkt läggas till som punkt 7:

”7. När en näringsidkare tillhandahåller en tjänst som jämför produkter, inbegripet genom ett informationsverktyg för hållbarhet, ska information om jämförelsemetoden, de produkter som jämförs och leverantörerna till dessa produkter samt de åtgärder som vidtagits för att hålla informationen uppdaterad anses vara väsentlig.”

(4) Bilaga I ska ändras i enlighet med bilagan till det här direktivet.

Artikel 2

Ändringar av direktiv 2011/83/EU

Direktiv 2011/83/EU ska ändras på följande sätt:

(1) Artikel 2 ska ändras på följande sätt:

(a) Följande punkt ska läggas till som punkt 3a:

”3a. *energianvändande varor*: varor som är beroende av energitillförsel (elektricitet, fossila bränslen och förnybara energikällor) för att kunna fungera som avsett.”

(b) Följande punkter ska införas som punkterna 14a–14e:

”14a. *garanti för hållbarhet*: en tillverkares garanti för hållbarhet i den mening som avses i artikel 17 i direktiv (EU) 2019/771, enligt vilken tillverkaren är direkt ansvarig gentemot konsumenten under hela garantiperioden för reparation eller utbyte av varorna.

14b. *hållbarhet*: hållbarhet enligt definitionen i artikel 2.13 i direktiv (EU) 2019/771.

14c. *tillverkare*: tillverkare enligt definitionen i artikel 2.4 i direktiv (EU) 2019/771.

14d. *reparerbarhetsindex*: ett index som uttrycker möjligheterna att reparera varan, vilket baseras på en metod som fastställts i enlighet med unionsrätten.

14e. *programvaruuppdatering*: en kostnadsfri uppdatering, inbegripet en säkerhetsuppdatering, som är nödvändig för att upprätthålla avtalsenligheten hos varor med digitala delar, digitalt innehåll och digitala tjänster i enlighet med direktiv (EU) 2019/770 och direktiv (EU) 2019/771.”

(2) I artikel 5 ska punkt 1 ändras på följande sätt:

(a) Följande led ska införas som leden ea–ed:

”ea) För samtliga varor, information om att varorna omfattas av en kommersiell garanti för hållbarhet och dess löptid i tidsenheter, om denna garanti täcker hela varan och har en löptid på mer än två år, där tillverkaren tillhandahåller sådan information.

eb) För energianvändande varor, där tillverkaren inte tillhandahåller den information som avses i led ea, information om att tillverkaren inte har upplyst om förekomsten av en kommersiell garanti för hållbarhet med en löptid på mer än två år. Denna information ska vara minst lika synlig som annan information om förekomsten av och villkoren för service efter försäljning och kommersiella garantier som tillhandahålls i enlighet med led e.

ec) För varor med digitala delar, den minimiperiod i tidsenheter under vilken tillverkaren tillhandahåller programvaruuppdateringar, såvida inte avtalet föreskriver ett kontinuerligt tillhandahållande av det digitala innehållet eller den digitala tjänsten under en tidsperiod, där tillverkaren tillhandahåller sådan information. Om information om att det finns en kommersiell garanti för hållbarhet tillhandahålls i enlighet med led ea, ska information om uppdateringar lämnas om dessa uppdateringar tillhandahålls under en längre period än den kommersiella garantin för hållbarhet.

ed) För digitalt innehåll och digitala tjänster, när leverantören är en annan än näringsidkaren och gör sådan information tillgänglig, den minimiperiod i tidsenheter under vilken leverantören tillhandahåller

programvaruuppdateringar, såvida inte avtalet föreskriver ett kontinuerligt tillhandahållande av det digitala innehållet eller den digitala tjänsten under en tidsperiod.”

(b) Följande led ska läggas till som led i och j:

”i) I förekommande fall, reparerbarhetsindex för varorna.

j) om led i inte är tillämpligt, information som gjorts tillgänglig av tillverkaren om tillgången på reservdelar, inbegripet förfarandena för att beställa dem, och om tillgången till en användar- och reparationshandbok.”

(3) I artikel 6 ska punkt 1 ändras på följande sätt:

(a) Följande led ska införas som leden ma–md:

”ma) För samtliga typer av varor, information om att varorna omfattas av en kommersiell garanti för hållbarhet och dess löptid i tidsenheter, om denna garanti täcker hela varan och har en löptid på mer än två år, där tillverkaren tillhandahåller sådan information.

mb) För energianvändande varor, där tillverkaren inte tillhandahåller den information till vilken hänvisas i led ma, information om att tillverkaren inte har tillhandahållit information om förekomsten av en kommersiell garanti för hållbarhet med en löptid på mer än två år. Denna information ska vara minst lika synlig som annan information om den service efter försäljningen och de kommersiella garantier som gäller samt villkoren för dessa som tillhandahållits i enlighet med led m.

mc) För varor med digitala delar, den minimiperiod i tidsenheter under vilken tillverkaren tillhandahåller programvaruuppdateringar, såvida inte avtalet föreskriver ett kontinuerligt tillhandahållande av det digitala innehållet eller den digitala tjänsten under en tidsperiod, där tillverkaren tillhandahåller sådan information. Om information om att det finns en kommersiell garanti för hållbarhet tillhandahålls i enlighet med led ma, ska information om uppdateringar lämnas om dessa uppdateringar tillhandahålls för en längre period än den kommersiella garantin för hållbarhet.

md) För digitalt innehåll och digitala tjänster, när leverantören är en annan än näringsidkaren och gör sådan information tillgänglig, den minimiperiod i tidsenheter under vilken leverantören tillhandahåller programvaruuppdateringar, såvida inte avtalet föreskriver ett kontinuerligt tillhandahållande av det digitala innehållet eller den digitala tjänsten under en tidsperiod.”

(b) Följande led ska läggas till som leden u och v:

”u) I förekommande fall, reparerbarhetsindex för varorna.

v) om led u inte är tillämpligt, information som gjorts tillgänglig av tillverkaren om tillgången på reservdelar, inbegripet förfarandena för att beställa dem, och om tillgången till en användar- och reparationshandbok.”

(4) I artikel 8.2 ska första stycket ersättas med följande:

”Om ett distansavtal som ska ingås elektroniskt innebär en betalningsskyldighet för konsumenten ska näringsidkaren tydligt och väl synligt göra konsumenten uppmärksam på den information som ingår i artikel 6.1 a, e, ma, mb, o och p, innan konsumenten gör beställningen.”

Artikel 3

Rapportering och översyn från kommissionens sida

Efter [*fem år från antagandet*] ska kommissionen lämna en rapport om tillämpningen av detta direktiv till Europaparlamentet och rådet.

Rapporten ska vid behov åtföljas av relevanta lagstiftningsförslag.

Artikel 4

Införlivande

1. Medlemsstaterna ska senast [*18 månader efter antagandet*] anta och offentliggöra de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De ska genast överlämna texten till dessa bestämmelser till kommissionen.

De ska tillämpa dessa bestämmelser från och med [*24 månader efter antagandet*].

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om texten till de centrala bestämmelser i nationell rätt som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 5

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 6

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den

På Europaparlamentets vägnar
Ordförande

På rådets vägnar
Ordförande